

Ladislav Kubíček

Společný jmenovatel dobra i zla

Musí nám být naprosto jasné, že existence zla ve světě je možná jedině díky existenci svobodné vůle člověka. Nelze si vymyslet systém, v němž by existovala svobodná vůle a neexistovalo zlo. Ale i láska je projevem svobodné vůle! Vyloučit možnost zla ve světě by znamenalo naprostou absenci svobody čili totalitu. Svoboda je tragický dar, se kterým člověk neumí vždycky dobře zacházet. Přesto nikdo nikdy na světě nevymyslel nic lepšího, než je svobodná vůle. Bez ní by padlo všechno – láska, manželství, celý svět umění. Bůh ví, že většina lidí se rozhodne pro zlo. Přesto mu ta hrstka, která se svobodně rozhodne pro dobro, pro lásku, stojí za to! Bůh to ví předem - „malé je stáde...“, „málo je těch, kteří jdou úzkou branou...“ V této sféře se nedá rozhodovat demokraticky, nedá se dělat referendum. Platí tu úplně jiné zákony.

Možnost návratu

Bůh stvořil a svobodnou vůlí obdařil nejen člověka, ale i anděly. Všichni dostali stejnou možnost svobodně se rozhodnout buď pro dobro, nebo pro zlo. Nutně buď – anebo. Je tu ale přece jen podstatný rozdíl. Oproti andělům máme jednu obrovskou výhodu. Andělé dostali – vzhledem ke svým vyšším schopnostem – pouze jedinou možnost se rozhodnout. Ti z nich, kteří se rozhodli, že nebudou sloužit, nemají možnost nápravy, nemají možnost návratu. Odmítli respektovat řád v ráji a museli odejít. Museli definitivně opustit nebeské království a s ním ztratili i Zdroj lásky a života. Rozhodněji se špatně člověk, může činit pokání, může se vrátit. Tuto možnost nám získal Kristus. Dábel, který musel ráj opustit, se ve své zlobě a závisti snaží strhnout do propasti i nás. Co z toho z psychologického hlediska má? Ví, že prohrál, a přesto se namáhá a páchá zlo – jediným motivem mu může být závist.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Trest, zkouška i cesta ke svatosti

Všechny bolesti a nemoci jsou součástí Božího scénáře. Bohu se nic nevymklo z ruky, ani d'ábelské působení. V knize Job to vidíme jasně. „Vezmi si ho, ale jeho duše se nedotýkej,“ říká Bůh d'áblu. Satan může dělat jenom to, co mu Bůh dovolí. Jeho tragika spočívá v tom, že chce páchat zlo a neuvědomuje si, že v rámci Božích plánů nakonec i on slouží dobru. Utrpení může být trestem, ale není tomu tak vždy. Může být i zkouškou – a to už je sféra Boží. Musí tu být někdo, kdo zkouší. Bůh chce mít každého člověka vyzkoušeného,

vybroušeného, a to může i bolet. Bůh si určitě vyzkouší každé manželství, každého kněze, každého řeholníka a speciálně toho, komu svěřil víc hřiven. Budme na to připraveni a nemysleme si hned, že všechno zkrachovalo. Není to fiasko, ale zkouška, kterou je nutno absolvovat věrností. Bolest a utrpení může být i cestou ke svatosti. Svobodné rozhodnutí nést kříž nepochybně je takovou bezpečnou cestou ke svatosti.

Richard Rohr

Cesta ke štěstí

Blahoslavenství znamená štěstí. Mohli bychom ale blahoslavenství též nazvat cestou ke štěstí. Nejsou to však předpisy na štěstí v příštím světě, spíše je to smělý popis štěstí v tomto světě. Proto si všimněte, že první a poslední blahoslavenství jsou vyřčena v přítomném čase. Ježíš říká, že pro ty, kdo jsou chudí v duchu, je království nebeské nyní (viz Mt 5,3). Pro ty, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, je království nebeské nyní (5,10).

Lidé museli tehdy sedět právě tady, na tomhle pahrbku. Seděli s otevřenou pusou a říkali si: „To není to, čemu nás dosud učili.“ Učili nás, abychom byli mazaní, abychom byli silní a sebejistí. On ale říká: Ano, pravím vám, abyste byli sebejistí, ale sebejistí ze svého nitra, a to pro své vědomí toho, kým jste v Bohu. Ježíš věděl, že štěstí je záležitostí nitra, máme-li to tak říct. A pak ukazuje na tyto stromy a tyto ptáky, které nad sebou slyšíte švitořit, a říká: Bud'te jako oni. Nestarají se, a proto ani vy „se nestarejte. Zítřek má dost starostí“ (Mt 6,34). Hodně to připomíná pokyn, jak dosáhnout štěstí, jak jej najdeme v hnutí za uzdravení ze závislosti: „Jednou jednoho dne...“

(meditace pro středu 26. týdne v mezidobí)

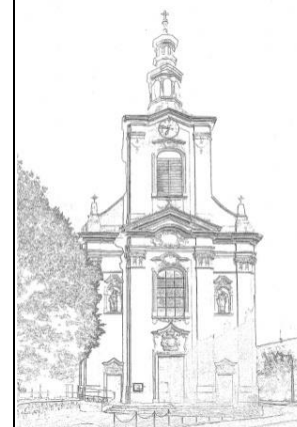
Kurz Alfa

V Lovosicích bude probíhat **Kurz Alfa**. Začátek je od **středy 6. 10. 2021 od 18:30 místo bude upřesněno**. Kurz je otevřen pro všechny nezávisle na příslušnosti církevnímu společenství i pro ty, kteří do žádné církve nepatří. **Vítání jsou všichni**.

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, barech i jinde. Nenajdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: **jídlo, promluvu a rozhovor o tématu**.

Václav č. 31 (2021)

26. 9. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

26. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Náboženství školní děti bude pravidelně v úterý od 14h. První setkání bude 5.10.21
- Poutní mše sv. k svátku sv. Matouše dne **26. 9. 2021 ve 14:30 v Prackovicích n. Labem**.
- **28. 9. 2021 Svatováclavská poutní mše** v 10:30 v kostele sv. Václava, hl. celebrant **P. Mgr. Jindřich Zdík Miroslav JORDÁNEK O.Praem.**, po mši ve 12:00 bude na náměstí **žehnáni opravené sochy sv. Václava**.
- V sobotu 2.10. od 9hod se uskuteční **farní vycházka** pro rodiče, děti a ostatní farníky.
- Meditace s varhanní hudbou – kostel sv. Václava, v pátek 1.10.; 8.10.; 22.10.; 29.10.2021 v 17:15.
- **V neděli 24. 10. 2021 Den varhan v Lovosicích:**
v **9:30 mše sv. s požehnáním varhan**, hl. celebrantem Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
v **15:00 varhanní koncert** – PhDr. Pavel Hrubeš (koncert pro dárce)

19. Smrt na splátky

Čím byla finanční krize blíže, tím více jsem byl rozhodnut peníze skutečně sehnat. Stáli jsme teď totiž před problémy, které byly ještě důležitější než ty dřívější. Jedno pozdní odpoledne mi zavolala Marie – ráda by mne navštívila. „Ovšem, Marie! Máš přece naši novou adresu.“

Zavolal jsem Lindu a v krátkosti jí o Marii něco pověděl. „Tu dívku bys měla poznat. Má v sobě ohromný potenciál, může-li být její energie správně usměrněna. Je statečná typickou chrabrostí gangů. Když se měla stát velitelkou, musela se postavit zády ke zdi a ostatní ji mohli mlátit, jak kdo chtěl. Je skvělá organizátorka a je jí pro gang škoda. Budovala svou jednotku tak dlouho, až dosáhla nakonec 300 členek. Mám ale za to, že tentokrát nepřichází kvůli gangu. Zdá se mi, že se vrátila zpátky na heroin.“

Pak jsem Lindě ještě rychle pověděl o Mariině zápase s drogami. Řekl jsem jí, jak byla zotročena před čtyřmi léty, kdy jsem se s ní setkal. Jak se pokoušela zbavit se návyku po tom, co přišla kupředu v aréně sv. Mikuláše. Provdala se a všechno se chvíli zdálo úplně v pořádku. Marie opustila gang. Jan dostal zaměstnání, přišly na svět i děti. Jednou se však Marie s Janem pohádala. Hned na to pak šla, sehnala si heroin a začala ‚píchat‘ znovu. Pak toho ještě jednou na krátko nechala. Ted’ ale volá jistě jenom proto, že už je zase v tom. Ještě jsme s Lindou hovořili, když vešla sekretářka se zprávou, že Marie čeká venku.

Jaká tragická změna se s ní stala od té doby, co jsem ji viděl naposled! Když vešla, oba jsme povstali. Byla to zvláštní reakce, něco jako pocit, že je nutné povstat tam, kde je přítomna sama smrt. Marie měla skelné oči; celé tělo bylo oteklé a skvrnité. Vlasy matné a nečesané, z nosu jí teklo. Boty rozedrané, obuté naboso. Její zjev byl odpuzující. Nejvíce nás zarazily její ruce. Místo, aby klidně visely podél těla, držela je pozvednuté, pěstě se neustále zavíraly, jako by byla připravena k boji při sebemenší provokaci:

„Kazateli Wilkersono, nemusím snad vykládat, že potřebuji pomoc!“ - „Pojď dál, Marie,“ pozval jsem ji a přistrčil židli.

„Posad’ se,“ řekla Linda, „připravím ti trochu čaje.“

Chudák Linda, neměla ani potuchy, že čajové sezení byl výraz narkomanů pro opiovou schůzku. Musela být překvapena Mariinou prudkou reakcí: „Ne! Nechci!“ Posadila se.

„Co děti?“ - „Kdo ví.“

„Odešla jsi od Jana?“ - "Pohádali jsme se.“

Podíval jsem se na Lindu. „Vyprávěl jsem Lindě o tobě Marie. Všechno – to pěkné i to špatné. Rád bych, abyste se spolu seznámily. Linda pracuje se spoustou dívek ve městě. Vybral

jsem si ji, protože má pro tuto práci veliké porozumění. Vy už se spolu domluvíte.“ Marie a Linda spolu hovořily. Linda pak přešla za mnou do kanceláře s obavou, že se jí asi nepodařilo dost dobře proniknout k Marii. „To dělají ty drogy, Davide. Jaký je to d’áblem vymyšlený jed! Je to smrt na splátky.“

Po několika dnech se to s Marií ještě zhoršilo. Volala Lindu telefonem a úpěnlivě prosila o pomoc. Říkala, že se dostává do velmi vážné situace a neví, jak tomu zabránit. Právě si dala třetí dávku heroinu. Vypila celou láhev whisky a chystá se teď se svým starým gangem na boj. „Chceme zabít jednu dívku, jmenuje se Dixie,“ říkala Marie. „Musíš přijít a zabránit nám v tom!“

Linda s dvěma dívkami běžela hned do Manhattanu na 134. ulici. Vrazily přímo do hlavního stanu dívčího gangu. Byly tam přes hodinu. Než však odešly, byl boj odvolán. Když se vrátily, řekla mi Linda: „Davide, je to prostě zoufalé. Něco se musí pro tyhle dívky udělat!“ Co to vlastně znamená být narkomanem?

Trvalo mi to čtyři roky, než jsem poznal celý ten komplex, skrývající se za slovem ‚narkomanie‘. To, co nakonec vyšlo najevo, bylo ohromující. Podle posledních úředních odhadů je jen v samém městě New York více než 30 000 narkomanů – a tyto statistiky jsou založeny jen na záznamech o těch, co jsou v nemocnicích, ve věznicích nebo v péči nějakých ústavů. Tisíce jiných šňupají heroin nosem nebo si dávají jen podkožní injekce. Tisíce mužů, žen i dětí jsou odsouzeny k tomu, co Linda výstižně nazvala ‚smrt na splátky‘.

Mezi narkomany je tolik mladistvých, že by mohli osídlit menší město: při nejmenším čtyři tisíce. Daleko významnější a děsivější je to, že procento mladistvých neustále vzrůstá, přestože každoročně celé stovky z této skupiny odpadnou tak, že mladistvému věku odrostou. Abych porozuměl, proč se narkomanie může tolik šířit, musel jsem poznat, jaké fantastické zisky mají překupníci omamných drog. V New Yorku je nejpoužívanější drogou heroin, derivát opia. Jeden kilogram heroinu lze koupit v libanonském Beirutu za 3 000 dolarů. Pašován, prodán, znovu prodán dále a na každé zastávce naředený se pak prodává v ulicích New Yorku za 300 000. V období zhoršených dodávek tatáž investice 3 000 dolarů může přinést obratem milión. Kterýkoliv obchod, který promění 3 000 v milión a k tomu bez daně, musí nutně vzkvétat. Spojte tyto zisky se skutečností, že je prakticky nemožné pašování zabránit a máte tu výsledky obchodu s omamnými drogami v New Yorku. K prohledání jediné lodě je třeba dvanácti lidí, kterým to trvá celý den. Ročně vjíždí do newyorských přístavů 12 500 lodí z ciziny a dalších 18 000 letadel tam přistává. K dohledu nad těmito dopravními prostředky mají americké celní úřady k dispozici hrstku 265

mužů. Výsledkem je, že člověk, který není přímo znám jako pašerák, může přijet do města bez jakéhokoliv rizika a mít přitom někde v šatech zašitý heroin za milión. Jak ale prodavači naleznou trh?

Před nedávnem křičely novinové titulky, že kšeftovali přímo před jednou městskou školou. Pro školní úřady to však žádná novinka nebyla. Vědí, že většina mladistvých narkomanů dostala svou první dávku na zkoušku v bezprostřední blízkosti školy. Studentům 44. střední školy v Brooklynu bylo nedávno zakázáno opouštět školní budovu v době polední přestávky. Úřadům bylo jasné, že tento ‚zatrhnutý oběd‘ je pro ochranu dětí nezbytný; tak silná byla nabídka v bezprostředním okolí. Kočebři stáli drze přímo u školních vrat a příležitostně chodili i na školní dvůr. Tito prodavači nabízejí své zboží na zkoušku zdarma. Jeden z mých známých chlapců mi vyprávěl, jak se to vlastně dělá: „Vezme tě k sobě do auta, ještě spolu s jedním nebo dvěma spolužáky ze třídy, kteří už drogy kouří. ‚Marihuana ti neublíží,‘ říkají. Poučí tě, že nezpůsobuje žádný návyk. To skutečně také ne – ale přivede tě k jiným drogám, které návyk už způsobují. Prodavač se tě pokouší přimět, aby sis jednu zakouřil. Když váháš, ti druzí se začnou smát, říkají ti ‚slaboch‘ a tak si dáš nakonec obyčejně říci a jednu cigaretu si vezmeš. Takhle jsem začal i já sám.“

Josefova příhoda je typická. Dítě si dá čouda na zadním sedadle auta nějakého prodavače. Naučí se znát, že kouř marihuanové cigarety se nevdechuje tak, jako tabákový. Prostě se jen čichá, dokud nezpůsobí omámení. Když se pak takový hoch zase vrátí do školy, je zbaven všech problémů. Mnozí narkomani jsou opuštění, zklamaní lidé, obyčejně z rozbitých domovů. Stačí jednou zkusit tento zázračný vynález a chlapec přijde na to, jaké by to bylo krásné být trvale šťastný. Zapomene na opilého otce i na toulavou matku. Nerozrušuje ho už nedostatek lásky v životě ani dusná chudoba, která ho nutí spát v jedné posteli spolu s dvěma sestrami a v téže místnosti, jako jeho rodiče. Všechno prostě zapomene. Je volný a to je velká věc.

Druhý den je prodavač hned při ruce, aby nabídl další vzorek nebe. Když je pak chlapec konečně zpracován, převede ho na silnější věc: heroin. I tady se postupuje stejně. Nejprve je to dárek na zkoušku zdarma, možná, že i podruhé. Prodavač rád tuto investici udělá, neboť ví, že pouhých patnáct dní soustavného užívání heroinu vede k trvalému návyku.

Ted’ však teprve přijde ta d’ábelská část historie: Heroin se platí od 3 do 15 dolarů za jeden balíček. Je to tenké celofánové pouzdro s drogou, připravenou k jedné nitrožilní injekci.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)